

РЕШЕНИЕ

№ 3707

гр. София, 03.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 03.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2198** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка със Закона за българските лични документи /ЗБЛД/.

Образувано е по жалба на И. М. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [улица], ет. 1, ап. 2 и със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 4, офис 403- 404 чрез адвокат Е. Е. против Писмо вх. № 513000-5277/02.02.2021 г. на началник отдел БДС – СДВР за отказ за издаване на паспорт на лице, ненавършило 18 години.

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на обжалвания акт. Твърди се, че същият има белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК, поради което жалбата срещу него е допустима. Сочи се още, че с влязло в сила решение на Софийски градски съд е потвърдено решение № 388554 от 18.04.2018 г., постановено по гр. дело № 61191/2017 г. по описа на Софийски районен съд, с което малолетното лице А. Г. е настанено в семейството на неговите близки – И. Т. и А. Д., до навършване на пълнолетие, а ако учи – до завършване на средно образование, но не по-късно от двадесетгодишна възраст или до настъпване на промяна в обстоятелствата. С оглед на изложеното жалбоподателката моли да бъде прието, че е налице разрешение за пътуване извън пределите на Република България, което, от своя страна, е част от начина, по който родителските права се упражняват. В жалбата е изложено и че влязлото в сила решение на СГС има сила на пресъдено нещо между страните и следва да се ползва пред административния орган, като актът на съда е материална предпоставка за уважаване на подаденото заявление.

Жалбоподателката счита, че е изпълнила задължението си да представи пред компетентния орган изискуемите по закон документи за издаване на паспорт на малолетното лице А. А. Г., поради което отказът на административния орган, обективиран в обжалваното писмо, се явява незаконосъобразен, тъй като е постановен при неспазване на релевантните процесуалноправни и материалноправни норми. Иска се постановяване на решение, с което административният орган да бъде задължен да издаде международен паспорт на малолетното лице А. А. Г..

В съдебно заседание жалбоподателката И. М. Т. – редовно уведомена, не се явява, не се представлява. По делото е постъпила молба от пълномощника на жалбоподателката – адв. Е., с която последната заявява, че не може да се яви в съдебното заседание, не възразява делото да бъде разгледано в нейно отсъствие, прилага и моли да бъде прието като доказателство писмо изх. № СЛ/Д-С-ЛЦ/230-056/15.12.2020 г. на ДСП – Л. и излага становище по същество на спора.

Ответникът началник отдел БДС – СДВР, С. С. – редовно уведомен, представлява се от юрк. П., с пълномощно по делото, която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли същата да бъде оставена без уважение. Представя писмени бележки, в които са изложени подробно съображения по същество на спора. Претендира юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР, което да бъде определено в минимален размер съобразно чл. 37 от ЗПП, и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, тъй като делото не се характеризира с фактическа и правна сложност.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител за участие в съдебното производство и не ангажира становище по същество на спора.

Административен съд – София – град, III отделение, 46-ти състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

На 16.12.2020 г. е подадено заявление вх. № 24698 /л. 16 / за издаване на документ за самоличност на български гражданин /паспорт/ на А. А. Г.. Заявлението е подписано от А. Д. и И. Т.. Към заявлението е приложено пълномощно от А. Г., с което последният е упълномощил майка си И. Т. /л. 18 и сл./.

В представеното по делото удостоверение за раждане на А. Г. /л. 23/ са вписани като майка Г. Г. и като баща А. Г..

От писмо изх. № СЛ/Д-С-ЛЦ/230-056/15.12.2020 г. на ДСП – Л. /л. 24/ се установява, че последната на основание чл. 137, ал. 4 от Семейния кодекс /СК/ не възразява и счита, че е в интерес на детето А. Г. да му бъде издаден задграничен паспорт, с който да може да пътува в други държави.

С Решение № 388554 от 18.04.2018 г. на Софийски районен съд, III Гражданско отделение, 83-ти състав, постановено по гр. дело № 61191/2017 г. /л. 28 и сл./, в производство по реда на чл. 28 от Закона за закрила на детето /ЗЗакрД/ съдът е настанил А. Г. в семейството на неговите близки И. Т. и А. Д. /баба и дядо по бащина линия/ до навършване на пълнолетие от детето, а ако учи – до завършване на средно образование, но не по-късно от двадесетгодишна възраст или до настъпване на промяна в обстоятелствата. Решението е влязло в сила на 28.10.2020 г.

На 02.02.2021 г. И. Т. и А. Г. подават молба до директора на звено „Български документи за самоличност“ към ОУ – СДВР с искане за писмено становище по подаденото заявление за издаване на паспорт на А. Г. /л. 15/.

На 09.02.2021 г. е издаден обжалваният в настоящото производство акт на началник

отдел БДС – СДВР, с който административният орган изразява становище относно невъзможността да бъде издаден паспорт на А. Г. /л. 12 и сл./. Актът е връчен на жалбоподателката на 12.02.2022 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима съгласно Определение № 1168/08.02.2022 г., постановено по адм. дело № 12025/2021 г. на Върховния административен съд /ВАС/. С определението, с което делото е върнато за продължаване на съдопроизводствените действия, ВАС се е произнесъл, че обжалваното писмо има белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК, както и че И. Т. притежава активна процесуална легитимация да подаде заявление за издаване на паспорт от името на малолетното лице, настанено в семейството ѝ по съдебен ред, и съответно да обжалва отказа за издаването му. Предвид тези указания настоящият съдебен състав приема, че жалбата е подадена в преклузивния срок за обжалване на годен за оспорване административен акт и от надлежна страна, разполагаща с активна процесуална легитимация и правен интерес от търсената защита.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали същият е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби и дали е съобразен с целта на закона.

Предмет на оспорване е отказът на началник отдел БДС – СДВР да издаде български документ за самоличност – паспорт, на А. А. Г., ЕГН: [ЕГН], за когото не е спорно, че не е навършил пълнолетие и че е настанен с влязло в сила решение в семейството на неговите близки И. Т. и А. Д. /баба и дядо по бащина линия/ до навършване на пълнолетие, а ако учи – до завършване на средно образование, но не по-късно от двадесетгодишна възраст или до настъпване на промяна в обстоятелствата.

Отказът е обективизиран в писмена форма и е подписан от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Административният акт съдържа посочване на фактическите и правните основания за издаването му, поради което е мотивиран. От изложеното в него може се установят ясно и недвусмислено съображенията, обосновали отказа. Не са допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила.

Издателят на административния акт се е позовал на разпоредбата на чл. 45, ал. 1 от ЗБЛД, според която заявлението за издаване на паспорт или заместващ го документ на малолетни и непълнолетни и на поставени под запрещение лица се подава лично и от техните родители, настойници или попечители. Административният орган е посочил още и разпоредбите на чл. 23, ал. 1 и 3 от ПИБЛД, според които заявлението за издаване на паспорт или на заместващ го документ на лица, ненавършили 14 години, се подава от техните родители или настойници, които подписват заявлението, а при отсъствие на родител, настойник или попечител подписът в заявлението се полага от лице, упълномощено от него с нотариално заверено изрично пълномощно, или се представя някой от следните документи: 1. влязло в сила съдебно решение за издаване паспорт на лице, ненавършило 18 години; 2. влязло в сила съдебно решение за лишаване на единия родител от родителски права; 3. влязло в сила съдебно решение за връщане на дете съгласно Х. конвенция за гражданските аспекти на международното отвлечане на деца, съставена в Х. на 25 октомври 1980 г., ратифицирана със Закон на 21 февруари 2003 г., или Европейската конвенция за

признаване и изпълнение на решения за упражняване на родителски права и възстановяване упражняването на родителските права, съставена в Л. на 20 май 1980 г., ратифицирана със закон на 26 февруари 2003 г., в сила от 1 октомври 2003 г., и след съгласуване с Министерството на правосъдието; 4. препис-извлечение от акт за смърт, ако починалият родител е чужд гражданин и информацията не е отразена в Националната база данни "Население".

Буквалното граматическо тълкуване на нормата на чл. 23, ал. 1 изисква подаването и подписването на заявлението от двамата родители. Така приета подзаконовата разпоредба съответства на закона, тъй като в чл. 45, ал. 1 от ЗБЛД терминът „родители” също е употребен в множествено число. Явна и ясна е законодателната воля двамата родители заедно да изразят желание за издаване на паспорт по отношение на техните малолетни или непълнолетни деца. Изключението от това правило е регламентирано в цитирания по-горе чл. 23, ал. 3 от ПИБЛД. В случая жалбоподателката не е представила нито нотариално заверено изрично пълномощно от майката на малолетното лице, нито друг от изброените документи в чл. 23, ал. 3 от ЗБЛД. Тук е мястото да се отбележи, че във влязлото в сила решение, с което малолетното дете е настанено при своите близки /баба и дядо по бащина линия/, съдът не се е произнесъл по въпроса за издаване на паспорт на А. Г. нито пък е лишил майката от родителски права. В тази връзка не може да се уважи направеното искане в жалбата – решението за настаняване да се приеме от настоящия съдебен състав и като решение, с което се разрешава малолетното лице да пътува извън България. Освен това, в конкретния случай родителските права продължават да се упражняват от двамата родители, а не от близките, при които е настанено малолетното лице. В този смисъл жалбоподателката не упражнява родителски права спрямо малолетното дете и неоснователни се явяват твърденията ѝ в тази насока.

В действителност в конкретния случай намира приложение разпоредбата на чл. 137, ал. 4 от СК. Същата легитимира лицата, на които са възложени грижите за детето, да извършват необходимите действия за издаване на документи за самоличност по ЗБЛД след положително становище на дирекция „Социално подпомагане“. Такова становище по делото е приложено, но в случая то не е достатъчно. Разпоредбата на чл. 137, ал. 4 от СК следва да се съобрази с разпоредбите на ЗБЛД и ПИБЛД, цитирани по-горе. В случая не става дума за колизия, напротив, разпоредбите от трите нормативни акта се прилагат кумулативно, а не алтернативно. В този смисъл всяко лице, на което е възложена грижата за детето, може да подаде заявление за издаване на паспорт на малолетно лице, но спазвайки изискванията на закона. Тоест жалбоподателката е легитимирана да подаде заявление за издаване на паспорт на малолетния А. Г., но за да бъде издаден паспорт, следва да бъдат налице и останалите предпоставки, а именно – при отсъствие на родител да бъде представен някой от документите, изброени в чл. 23, ал. 3 от ПИБЛД. В случая, както вече беше изяснено, такива документи не са представени и съгласието от майката не е заместено, поради което и формалните условия за издаването на паспорт на А. Г. не са налице.

По делото се установява по безспорен начин, че жалбоподателката не е изпълнила задължението си да представи пред компетентния орган изискуемите по закон документи за издаване на паспорт на малолетното лице А. А. Г., поради което отказът на административния орган, обективиран в обжалваното писмо, се явява законосъобразен. Същият е постановен при спазване на релевантните процесуалноправни и материалноправни норми. Липсват основания за отмяната му и

подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от процесуалния представител на ответника жалбоподателката следва да бъде осъдена да заплати на СДВР сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. М. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [улица], ет. 1, ап. 2 и със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 4, офис 403- 404 против Писмо вх. № 513000-5277/02.02.2021 г. на началник отдел БДС – СДВР за отказ за издаване на паспорт на лице, ненавършило 18 години.

ОСЪЖДА И. М. Т., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [улица], ет. 1, ап. 2 и със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 4, офис 403- 404 да заплати на СДВР сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

На основание чл. 138 от АПК препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ :